

Hello Hilversum here!

Wat deed rockband *The Police* op het toppunt van hun roem, in hemelsnaam in Hilversum voor plaatopnamen? En hoe verliepen die opnames? 'Op de laatste dag kwamen we tot de conclusie dat de mixen niet klopten.'

De Engelse driemansformatie *The Police* is in de zomer van 1980 al internationaal doorgebroken, met hun aantekelijke combinatie van punkrock en reggae. Sting (zang/bas), Andy Summers (gitaar) en Stewart Copeland (drums) zijn eind april teruggekeerd van een negen maanden durende wereldtournee door Europa, de Verenigde Staten, Azië en Australië. Overal trekken ze volle zalen, mede dankzij de grote hits van het tweede album: 'Message in a bottle' en 'Walking on the moon'.

In de agenda van de tourmanager staat al heel lang 9 augustus 1980 omcirkeld als startdatum van de volgende wereldtournee. In de weken daarvoor heeft de band tijd ingeruimd voor het opnemen van het derde album. De eerste twee albums *Outlandos d'Amour* en *Regatta de Blanc* heeft *The Police* opgenomen in de beroemde Surrey Sound Studio in Leatherhead, niet ver van Londen. Omdat het belastingtechnisch gezien gunstig is om zo lang mogelijk in het buitenland te

CAN'T STAND LOSING YOU: SURVIVING THE POLICE ZATERDAG, NPO 3, 22:30 UUR

Een unieke kijk achter de schermen van de Britse band *The Police* aan de hand van dagboeken en foto's van gitarist Andy Summers n.a.v. hun reünie in 2007.

blijven, kijken de wereldsterren voor hun derde plaat voor het eerst uit naar een studio buiten Engeland. De keuze valt op de Wisseloord Studio's in Hilversum.

Bart Sloothaak – inmiddels gepensioneerd – is op dat moment net aangetreden als studiomanager. Hij is niet verbaasd dat zo'n grote, internationale band juist voor zijn studio kiest. 'The Police had daar goede redenen voor. In de eerste plaats de techniek. We waren toen al een van de betere studio's in Europa. Verder wilden ze graag een beetje los zijn van de bemoeienis van de platenmaatschappij. Als je in Londen opnam, kwamen ze steeds langs. In dit geval was dat natuurlijk niet zo. Wisseloord ligt redelijk afgeschermd, maar toch centraal in Nederland, relatief dichtbij Schiphol. Bovendien zijn wij als Nederlanders internationaal georiënteerd, de meeste mensen spreken behoorlijk Engels – in Frankrijk is dat heel anders.'

Begin juli neemt het drietal zijn intrek in een aparte villa naast het Bussumse hotel Jan Tabak. In het gezelschap is ook Nigel Gray, producer van de eerste twee albums. Bij het opnemen in Hilversum wordt Gray bijgestaan door de jonge assistent-engineer Ronald Prent – die nu nog steeds voor de Wisseloord Studio's werkt. Voor Prent is het een droom om te werken met muzikanten van dit kaliber. 'The Police was de eerste grote buitenlandse band die naar Wisseloord kwam en ook mijn eerste grote klus als assistent-engineer. De briljante gitarist Andy Summers

deed met zijn Roland Tape Delay box dingen die ik nog niemand eerder had zien doen. Sting werd tijdens de opname verliefd op zijn Van Zalinge-bas. Henk van Zalinge is nog langs geweest met een elektrische contrabas die hij speciaal voor Sting had gemaakt. En dan was er nog de werelddrummer Stewart Copeland die zoveel energie kon leggen in zijn *grooves*! Wat ze deden was zo simpel, maar juist daardoor zo verschrikkelijk goed.'

In het begin kan *The Police* nog in alle luwte aan het nieuwe album werken. Na een paar weken krijgen de fans er echter lucht van dat hun favoriete band in Hilversum bivakkeert. Ronald Prent: 'Sommige groupies kampeerden voor de voordeur om een glimp van Sting en de anderen op te vangen. Daar gingen de jongens heel leuk mee om. Dan liep Sting even naar buiten om met ze op de foto te gaan, en dan sloegen ze natuurlijk helemaal op tilt. Soms ging hij buiten een rondje hardlopen, hij wilde vast in conditie komen voor de volgende tournee. Vanuit de kantine zagen we de fans dan achter hem aan rennen. We sloten wedenschappen af op welke fan het 't langst zou volhouden. Na een tijdje werd het te druk voor de deur en moesten de bandleden via de achterdeur naar binnen.'

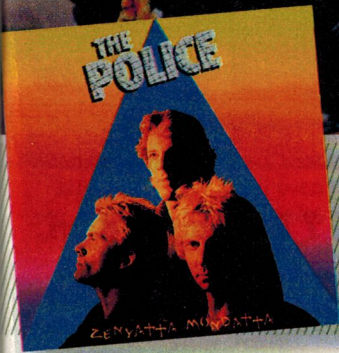
Een van de nummers die Sting heeft geschreven voor het derde album is 'De do do do, de da da da'. Ronald Prent herinnert zich de opnames nog goed. 'Sting had nog geen *lyrics*, en zong gewoon wat scherts-teksten: 'one two three for five' en 'De do do do'. Zo is het refrein geboren. Leuk liedje denk je dan. Je weet nog niet wat voor wereldhit het later zal worden. In de loop van die periode kregen ze meer onderling gedoe, maar als ze samen speelden was de chemie er altijd.'

Midden in de opnameperiode vliegen Sting en zijn kompanen terug voor twee optredens in Engeland en Ierland. Op

Een van de nummers voor het derde album is
'DE DO DO DO, DE DA DA DA'.

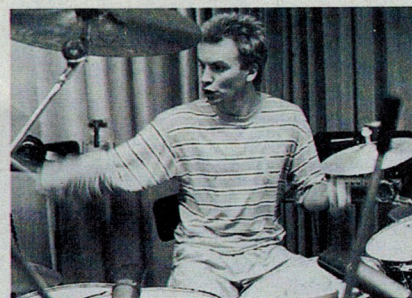

Andy Summers, Sting en Stewart Copeland eind jaren 70.

*'Sting had nog geen lyrics, en zong gewoon wat scherts-
teksten: "one two three for five" en "De do do do".'*

ZO IS HET REFREIN GEBOREN.'

26 juli spelen ze in de regen voor 25.000 mensen in de National Bowl, een amfitheater bij de stad Milton Keynes. Sting, op het podium: 'De zon wilde niet opkomen, maar de maan wel.' Onder andere Squeeze en UB40 verzorgen het voorprogramma. De openingsnummers zijn 'Voices inside my head' en 'Don't stand so close to me', beide van het nieuwe album. Sting weer: 'We spelen deze set ook een paar nieuwe nummers, die we op dit moment aan het opnemen zijn. De songs zijn misschien niet helemaal af, maar het begin is er.'

Bij het vervolg van de opnames nemen de onderlinge irritaties langzaam toe. Ze hebben nog twee weken vóór de start van hun volgende tournee, dus de tijdsdruk is groot. Bovendien zijn ze het onderling niet altijd eens over de keuze van de nummers. 'Soms wisten ze niet waar het heen moest,' constateert Bart Sloothaak. 'We hebben eigenlijk niet genoeg songs,' noteert Andy Summers in zijn dagboek. 'En Sting heeft de tape van mijn instrumentale nummer "Behind my camel" in de tuin verstopt. Hij vindt dat het niet op het album thuisheert... Bastardo!'

Het botert niet altijd even goed tussen de bandleden, herinnert ook Ronald Prent zich. 'Aan het eind waren ze gewoon drie individuen. Stewart kwam spelen als Andy er niet was en zo ging het cirkeltje rond. Soms hadden ze echt

ruzie met elkaar. Ze zijn nooit met elkaar op de vuist gegaan, er vielen alleen wel eens woorden. "Fuck you, I'm not gonna play anymore", en dan weglopen, weet je wel. Maar dat gebeurt in het heetst van de strijd, als je het niet eens bent over de partijen die gespeeld moeten worden.'

Uiteindelijk komen er voor het eerst toch ook nummers van zowel Stewart Copeland als Andy Summers op *Zenyatta Mondatta*. De drummer tekent voor 'Bombs away' en 'The other way of stopping'; de gitarist neemt inderdaad 'Behind my camel' op. Andy Summers speelt zelf de baspartijen in en twee jaar later krijgt hij voor 'Behind my camel' alsnog een Grammy voor beste instrumentale rocknummer. Prent: 'Ik heb dat nummer samen met Andy opgenomen in de avond- en nachturen. Dat was heel bijzonder. Er gaat een gerucht dat de tape nog steeds hier begraven zou liggen, maar dat is onzin. Die is gewoon meegegaan naar Engeland.'

Ondertussen komt de start van de wereldtournee steeds dichterbij. Bandleden en producers werken keihard om het album op tijd af te krijgen, maar de groep is nog steeds niet echt tevreden over het eindresultaat.

Andy Summers, vorig jaar op de Belgische radio: 'Op de laatste dag kwamen we tot de conclusie dat de mixen niet klopten. In een soort kamikazemissie

hebben we het complete album gremixt. In één nacht. Om zes uur 's ochtends waren we klaar. En *Zenyatta Mondatta* was klaar om de wereld in te gaan.'

Een paar uur na het voltooiën van het album vertrekt de band naar België voor het eerste optreden van de *Zenyatta Mondatta* Tour, op popfestival Torhout Werchter. Natuurlijk spelen ze nummers van de nieuwe plaat, zoals het politiek geladen 'Driven to tears': 'How can you say that you're not responsible, what does it have to do with me'. Het is Ronald Prent die de crew met een busje naar België heeft gebracht. 'De week ervoor waren ze bij ons al aan het repeteren. Kom op, zeiden ze, jij gaat mee, jij weet waar het is. Ik zei natuurlijk geen nee. Onderweg hebben we gezellig geouwehoerd en 's avonds heb ik die jongens backstage zien spelen. Een geweldig optreden, als afsluiter van een bijzondere periode.'

Twee maanden later ligt *Zenyatta Mondatta* in de platenwinkel, om precies te zijn op 3 oktober 1980. Wereldwijd verkoopt de band miljoenen exemplaren; in onder andere Engeland, Frankrijk en Australië haalt The Police de eerste positie van de albumlijst. Ronald Prent is nog steeds trots dat hij aan het album heeft meegewerkt als assistent-engineer. 'Veel platen die ik opneem, draai ik jaren lang niet, maar deze wel. The Police is een geweldige band. Ik vind de stem van Sting fantastisch, en hij schrijft goede songs. De beats van Stewart zijn onverslaanbaar, zeker in combinatie met Andy's gitaar. Als Sting nummers van The Police doet, zoals laatst nog met Paul Simon, is dat geweldig, maar het heeft niet de magie van die drie mannen.' ←